

Arrest

nr. 301 912 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DENUTTE, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 12 februari 1993.

1.2. Verzoeker dient op 1 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming, waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus neemt. Bij arrest met nummer X van 10 maart 2016 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

1.3. Verzoekers echtgenote wordt in november 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Verzoekers dochter wordt op dezelfde datum erkend als vluchteling en verzoekers zonen krijgen tevens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.4. Verzoeker dient op 9 oktober 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in, waarbij de commissaris-generaal op 12 februari 2019 beslist om dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

1.5. Verzoeker dient op 22 november 2019 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in, waarbij werd geacht afstand te doen van dit verzoek, omdat hij zich niet aanmeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

1.6. Verzoeker dient op 22 juni 2020 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in, waarbij de commissaris-generaal op 29 oktober 2020 beslist om dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

1.7. Verzoeker dient op 21 mei 2021 een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in, waarbij de commissaris-generaal op 21 juni 2021 beslist om dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

1.8. Verzoeker dient op 7 januari 2022 een vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal neemt op 26 oktober 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek bedoeld in punt 1.8. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) indiende op 4 mei 2015, verklaarde u de Somalische nationaliteit te bezitten, tot de Hawadle-clan te behoren en afkomstig te zijn uit het dorp Halgan in het district Bulo Burto van de provincie Hiraan. U werkte als chauffeur en vervoerde mensen en vee in uw district. Op 1 december 2014 werd u door Al Shabaab ontvoerd. Zij eisten dat u wapens en bommen voor hen zou vervoeren. Na twee maanden wist u te ontsnappen waarna u het land verliet. U vertrok op 23 februari 2015 en kwam in België aan op 1 mei 2015. Op 26 oktober 2015 nam het CGVS in dit verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw herkomst uit Halgan, in Zuid- en Centraal-Somalië, geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd op 10 maart 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing verliet u België en trok u naar Frankrijk. Onderweg werd u in Luxemburg aangehouden waarna u daar een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een paar maanden kon u doorreizen naar Frankrijk, waar u eveneens een verzoek deed. In het kader van de Dublinprocedure werd echter beslist dat België uw verzoek zou behandelen en hierop keerde u naar België terug.

Op 9 oktober 2018 deed u hier een tweede verzoek om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek stelde u dat u bij uw vorige verzoek gelogen had over uw plaats van herkomst en de redenen voor uw vertrek uit uw land. U verklaarde weliswaar geboren te zijn in Halgan maar als jong kind te zijn verhuisd naar de stad de Barbera in de provincie Sahil, Somaliland. Daar kreeg u een relatie met een meisje die door jullie families niet werd goedgekeurd. Jullie besloten te vluchten, maar werden tijdens jullie vlucht betrapt. Het meisje moest met een familielid huwen en u ging terug naar huis. Het meisje weigerde echter te huwen met de haar opgedrongen huwelijkspartner en stak zichzelf in brand. Hierop wou de familie van uw vriendin bloedwraak plegen omdat ze van mening waren dat u de oorzaak was van wat er met het meisje was gebeurd. Hierna spendeerde u drie à vier jaar in de gevangenis, voor u na omkoping vrij werd gelaten. Hierna zorgde uw familie dat u het land werd uit gesmokkeld. Na uw vertrek werd uw familie lastig gevallen door de familie van het meisje, die het niet namen dat u was vertrokken. Ze wendden zich tot de autoriteiten en jullie huis werd doorzocht. Ook de clanoudsten keerden zich tegen jullie familie, omdat ze van mening waren dat u niet had mogen vertrekken zonder dat zij dit waren overeen gekomen. Tot slot voegde u toe dat u in België drie zoontjes hebt met Ahmed Awil Amal (CGVS 15/13543) die in november 2015 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen. Op 12 februari 2019 besliste het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden nieuwe vluchtmotieven. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 22 november 2019 deed u een derde verzoek maar omdat u zich niet aanmeldde op de DVZ werd u geacht afstand te hebben gedaan van dit verzoek. U diende hiertegen geen beroep in.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en deed op 22 juni 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede verzoek. U vreest dat uw kinderen eveneens gevisieerd zullen worden omwille van uw problemen. U voegde toe dat uw partner ondertussen bevallen is van een dochter en u vreest dat zij in geval van terugkeer besneden zal worden. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: een Somalisch paspoort afgeleverd op 19 februari 2017 door de Somalische ambassade in België en een Somalisch nationaliteitsattest dd. 9 maart 2020. Op 26 juni 2020 deden uw minderjarige kinderen Abdirashid Jama Suldan (20/10597), Abdirashid Jama Suhayb (20/10597C), Abdirashid Jama Sudays (20/10597D) en Abdirashid Jama Sundus (20/10597E) eveneens een verzoek om internationale bescherming. Op 29 oktober 2020 besliste het CGVS uw vierde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. U diende geen beroep in.

Zonder het land te verlaten diende u op 21 mei 2021 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede verzoek. Op 20 april 2021 werd uw zus aangevallen als wraakactie omwille van uw problemen. Uw zus is in tussentijd gevlucht naar Ethiopië. Tot slot voegde u toe dat u last hebt van uw knieën. U legde geen documenten voor maar u verklaarde dat u momenteel nog wacht op een document waaruit zou blijken dat u gedurende drie jaar in de gevangenis heeft gezeten. Op 21 juni 2021 besliste het CGVS uw vijfde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. U diende geen beroep in.

Op 7 januari 2022 diende u een zesde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst opnieuw naar de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede verzoek. U hoorde van uw zus die zich in Ethiopië bevindt maar nog steeds in contact staat met mensen in Somalië dat uw probleem nog steeds actueel is. Verder verwijst u naar uw vier kinderen waarvan er drie subsidiaire bescherming hebben ontvangen en eentje erkend is als vluchteling en vraagt u om net als hen erkend te worden. Ten slotte stelt u knie- en rugproblemen te hebben. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor : een getuigschrift van gezinssamenstelling, en een vluchtelingenattest en attesten betreffende de toekenningen subsidiaire bescherming van uw zonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Halgan, in de provincie Hiiraan. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Uw tweede verzoek, waarbij u verklaarde sinds

uw kindertijd in Somaliland te hebben gewoond, werd niet ontvankelijk verklaard aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtmotieven. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers uit Somaliland geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. U diende geen beroep in. Inzake uw derde verzoek werd vastgesteld dat u afstand had gedaan van dit verzoek. Uw vierde verzoek, waarbij u zich vasthield aan uw eerdere verklaringen, werd niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in. Uw vijfde verzoek, waarbij u zich wederom vasthield aan uw eerdere verklaringen, werd niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval, is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit de verklaringen over uw herkomst en het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet, met name dat uw zus u vertelde dat u uw problemen in Somalië nog steeds actueel zijn en het niet veilig is om terug te keren, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft uw vraag om erkend te worden samen met uw kinderen – waarvan er drie subsidiaire bescherming en eentje de vluchtelingenstatus ontvangen hebben – dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u de ouder bent van kinderen met een vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus geen gevolg heeft voor uw eigen verzoek om internationale bescherming (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 19). De door u voorgelegde documenten (een getuigschrift van gezinssamenstelling, en een vluchtelingenattest en de toekenningen subsidiaire bescherming van uw kinderen) kunnen dan ook niets wijzigen aan deze beslissing. Hoe dan ook staat het u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie

Aangaande de door u aangehaalde medische problemen aan uw knie en rug, dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad Barbera van de provincie Sahil in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie "**EASO COI Report. Security Situation**" van 20 september 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf; "**EASO COI Report. Actors**" van 2 juli 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_actors_20210702.pdf en ook op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In **de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en Cayn**, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. Niettegenstaande dit langdurig conflict tussen Puntland en Somaliland over de militaire en politieke controle over deze

gebieden, behoren Sool en Sanaag tot de categorie van regio's met een laag aantal incidenten en slachtoffers. Het merendeel van de incidenten betreft gewelddadige incidenten tussen Somalilandse en Puntlandse troepen, verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De veiligheidssituatie in **Somaliland** is voorts relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit incidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds. Zowel de regio Awdal als de regio's Wogooyi Galbeed en Togdheer behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers.

Niettegenstaande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt Puntland nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van de veiligheid, zoals clashes met Somaliland (over de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn) en Galmudug, de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab, de aanwezigheid van ISS en clanrivaliteit.

Niettegenstaande de Puntlandse veiligheidstroepen het grootste gedeelte van de regio Bari beweren te controleren, zou al-Shabaab ook een gedeelte controleren of opeisen. Gewapende confrontaties, beschietingen/artillerie/raketaanvallen en het gebruik van op afstand bestuurbare explosieven werden toegeschreven aan al-Shabaab. ISS is eveneens aanwezig in de regio, wat heeft geleid tot gewapende confrontaties, moordaanslagen en explosies. De militaire troepen van Puntland werden voornamelijk betrokken in gevechten, onder andere met al-Shabaab en ISS. Voorts vinden er verschillende clanconflicten plaats in de regio, meestal over grondstoffen en land. Er vindt dan ook willekeurig geweld plaats in de regio Bari, maar niet op een hoog niveau. De regio Nugal behoort tot één van de regio's van het land met het laagst aantal veiligheidsincidenten in de verslagperiode. De Puntlandse overheid heeft de volledige controle over de regio, maar al-Shabaab is er wel aanwezig wat soms leidt tot veiligheidsincidenten, zoals het neerschieten van een burger en een zelfmoordaanslag op de gouverneur van Nugal, waarbij er twee doden vielen. Voorts werd de regio Nugal getroffen door clan confrontaties en clashes tussen verschillende tribale milities of tribale milities en veiligheidstroepen, vaak gelieerd aan grondconflicten, maar van grote clanconflicten is er in de regio echter geen sprake.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somaliland in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Somaliland. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet".

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 18 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, verstrekt hij volgende toelichting bij zijn middel:

“Verzoeker heeft, net als zijn vrouw en kinderen, de Somalische nationaliteit. Hij is opgegroeid in een ‘veilig’ deel van Somalië, meer bepaald Somaliland. Hij is evenwel geboren in Hiraan, in een onveilig deel van Somalië, en zijn vrouw en kinderen worden beschouwd als zijnde afkomstig uit een plaats in Somalië waar zij een reëel risico op ernstige schade lopen, en zijn dochter riskeert vervolgd te worden in Somalië.

De vraag die moet beantwoord worden is de plaats waar verzoeker naar zou moeten terugkeren als hij teruggaat naar Somalië en of dit in verzoekers gevoel Barbera, in Somaliland zou zijn, of het district Garbaharey in Gedo, het district waar zijn vrouw en kinderen worden geacht naar toe te moeten gaan blijkens de beslissingen toekenning subsidiaire bescherming die zij hebben gekregen.

Voor verzoekers zonen werd er immers recent beslist door het CGVS dat gelet op de afkomst van hun moeder uit Garbaharey, hun positie in Somalië, hun hoedanigheid als Somalische burger en het tekort van een binnenlands beschermingsalternatief, de relevante regio voor de beoordeling van de beschermingsnood ook Garbaharey is.

Het verzoek internationale bescherming van verzoekers kinderen werd ingediend door verzoeker en zijn echtgenote, hun ouders.

Voor verzoeker is de relevante regio waartegen zijn vrees voor ernstige schade en vervolging wordt beoordeeld volgens verwerende partij evenwel nog steeds in Somaliland te vinden, en verschilt die regio dus van de regio van zijn kinderen.

Dat is op zich helemaal niet evident. De nood aan subsidiaire bescherming wordt in eerste instantie beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit van verzoeker, i.c. Somalië. Qua verschillende gebieden in een land van herkomst en een regionaal onderscheid qua subsidiaire bescherming voorzien de wet en de Kwalificatierichtlijn zeer weinig. De belangrijkste bepaling is vermoedelijk deze m.b.t. het binnenlands beschermingsalternatief, dat voorziet in een verschil qua veiligheid tussen verschillende gebieden in een land.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Noch in het algemene gedeelte van de bepaling, noch in de specifieke bepaling met betrekking tot het willekeurige geweld, wordt er een opening gelaten om te differentiëren naargelang het gebied in kwestie. Er wordt dan uiteraard ook niet verduidelijkt op welke gronden dit specifieke of dat specifieke gebied in een land dan als referentiegebied moet gebruikt worden.

Voor verzoeker zou de regio naar waar hij zou moeten terugkeren de regio kunnen zijn waar hij geboren is (Hiraan), de regio waar hij opgegroeid (Somaliland), of de regio waar zijn vrouw en kinderen van afkomstig zijn (Gedo).

In artikel 2, f) van de Kwalificatierichtlijn wordt “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” gedefinieerd als “een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade

als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”.

Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn definieert dan ernstige schade als schade die bestaat uit “de doodstraf of executie”; “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” of “ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”. In dat laatste geval wordt er zelfs niet verduidelijkt dat de bedreiging van het leven per se in het herkomstland dient plaats te vinden.

Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat de lidstaten mogen vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij ‘in een deel van het land van herkomst’ geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Het tweede lid van die bepaling verplicht lidstaten dan bij die beoordeling rekening te houden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.

In het arrest HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, heeft het of van Justitie punt 35, maakt het Hof van Justitie evenwel een verschil tussen het betrokken land waar naar teruggekeerd wordt en het betrokken gebied:

“35 In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.”

Hieruit blijkt althans dat het Hof van Justitie een differentiatie qua risico tussen verschillende gebieden toelaat.

De AG heeft het in de conclusie bij deze zaak ook over ‘een deel van het grondgebied’ en ‘een bepaald gebied’ (meer bepaald in punten 37 en 38 van de conclusie).

Het Europese asielaagentschap stelt dan ook terecht in de Praktische Gids van april 2018 op pagina 30: “An armed conflict can be taking place only in parts of the territory. Guidance may exist qualifying the situation in certain countries, or parts of countries of origin, as an (international or internal) armed conflict”.²

En: “(...) territories where the degree of indiscriminate violence reaches such a high level that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the relevant country or, as the case may be, to the relevant region”³

Er wordt evenwel nog steeds niet verduidelijkt op welke gronden dit specifieke of dat specifieke gebied in een land dan als referentiegebied moet gebruikt worden. Daarvoor moeten we naar artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn kijken dat bepaalt wat er mogelijk is zodra er regionaal gedifferentieerd wordt qua risico in het land van herkomst.

Verwerende partij mag stellen dat verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming omdat hij “in een deel van het land van herkomst” geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, maar enkel indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In toepassing van lid 2 van die bepaling moet verwerende dan ook nog rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken

Gelet op het feit dat verzoeker de Somalische nationaliteit heeft en geen andere nationaliteit, gelet op het feit dat verzoeker gehuwd is met een Somalische vrouw uit Gedo die subsidiaire bescherming heeft gekregen op grond van de veiligheidssituatie in Gedo, en gelet op het feit dat verzoekers zonen allen subsidiaire bescherming hebben gekregen op grond van de veiligheidssituatie in Gedo en dat de redenen voor die geografische afbakening bestonden uit de afkomst van hun moeder uit Garbaharey, hun positie in Somalië, hun hoedanigheid als Somalische burger en het tekort van een binnenlands beschermingsalternatief, kan er niet worden ingezien waarom het feit dat verzoeker gehuwd is met een

Somalische vrouw uit Gedo en zijn kinderen worden gezien als afkomstig uit Gedo, er niet toe zou leiden dat ook voor hem het veiligheidsrisico t.o.v. Gedo moet beoordeeld worden.

Immers, zowel voor zijn vrouw, dochter en zonen gaat verwerende partij ervan uit dat als ze terugkeren naar Somalië dit naar Gedo zou zijn. Hoe kan verwerende partij er vanuit gaan dat verzoeker als echtgenoot en vader, en als iemand die instaat voor de bescherming van zijn vrouw en kinderen, zich zou begeven naar een andere plek in Somalië dan Gedo?

Dat is manifest onredelijk en geen enkele wettelijke bepaling vereist dat het risico voor verzoeker wordt beoordeeld t.o.v. de regio waar hij altijd gewoond heeft in Somalië. Het moet beoordeeld worden t.o.v. de regio waar hij redelijkerwijze naar verwacht wordt terug te keren.

En in alle gevallen waar er een gedifferentieerd risico bestaat voor de verschillende landsgedeelten dient artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn toegepast te worden, en dient er nagegaan te worden of verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar dat gebied, of hij zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en er redelijkerwijs van hem kan verwacht worden dat hij er zich vestigt. Daarenboven moet rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn volgens het tweede lid van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, én moet artikel 4 van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld (HvJ, Ahmedbekova, C-652/16, 4 oktober 2018, punt 51).

Het zou volstrekt onredelijk zijn te verwachten dat verzoeker zich in Somaliland vestigt, terwijl de nood aan internationale bescherming voor verzoekers zoontjes en vrouw werd beoordeeld t.o.v. Gedo, waarbij werd vastgesteld dat er voor hen geen intern vestigingsalternatief is, dus dat zij zich niet in Somaliland kunnen vestigen om welke reden dan ook, en werd er uitgegaan van de hypothese dat zij zouden terug moeten keren naar Gedo.

Verzoekers dochter heeft zijn bescherming nodig in de hypothese van terugkeer naar Somalië wil ze beschermd worden tegen het risico op genitale verminking. Uitgaan van een situatie waarbij verzoeker naar Somaliland gaat en zijn dochter onbeschermd achterlaat is onredelijk, en gaat in tegen het hoger belang van verzoekers dochter als kind.

Verder dient erop gewezen te worden dat er toepassing moet gemaakt worden van het principe van de gezinseenheid en dat verzoeker dezelfde beschermingsstatus moet krijgen als zijn dochter, vluchtelingenstatus, zonen, subsidiaire beschermingsstatus, of vrouw, subsidiaire beschermingsstatus.

Het klopt dat verzoeker niet automatisch erkend hoeft te worden enkel en alleen omdat zijn dochter erkend werd, maar 'normaal gezien' zorgt de loutere verwantschap met zijn dochter er wel voor dat hij eveneens kwetsbaar is voor daden van vervolging. Het gaat om een prima facie gegronde:

Het gaat in casu over een situatie die valt onder artikel 36 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU:

"Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen."

Het Hof van Justitie oordeelde in haar arrest Ahmedbekova, met betrekking tot overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn, als volgt:

"50 Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt, moet, zoals de advocaat-generaal in punt 32 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Zoals is beklemtoond in overweging 36 van richtlijn 2011/95, lopen in dit verband gezinsleden van een bedreigde persoon in de regel het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden.

51 Bijgevolg dient op de vierde vraag te worden geantwoord dat artikel 4 van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld."

Het advies van de advocaat-generaal in dit verband luidt als volgt:

"31. Volgens artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95 wordt verstaan onder „vluchteling” „een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze

vrees, niet wil invoeren [...]”. Voorts blijkt uit artikel 4, lid 3, van deze richtlijn dat „[d]e beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis” en dat daarbij onder meer rekening wordt gehouden met de onder a) tot en met e) van deze bepaling vermelde aspecten, waaronder onder c) van dit lid: „de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker [...] teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.” Artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het enige artikel dat in de tekst van de prejudiciële vraag is aangehaald, bepaalt: „Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” Artikel 9, lid 1, van richtlijn 2011/95 definieert de criteria waaraan een handeling moet voldoen om als „daad van vervolging” in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève te worden aangemerkt, terwijl lid 2 van dit artikel enkele voorbeelden geeft van de vorm die 8

deze daden kunnen aannemen. Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2011/95 noemt onder a) tot en met e) de elementen waarmee de lidstaten bij de beoordeling van de gronden van vervolging als bedoeld in artikel 2, lid d), van deze richtlijn, rekening moeten houden. Tot slot moet er op grond van artikel 9, lid 3, van deze richtlijn een verband zijn tussen de in artikel 10 genoemde redenen en de daden die als vervolging worden aangemerkt in de zin van lid 1 van dit artikel.

32. Volgens de hierboven aangehaalde bepalingen dient de beoordeling of aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus is voldaan, te gebeuren ten aanzien van de persoon van de asielzoeker. Zij sluiten evenwel niet uit dat aan deze voorwaarden kan worden geacht te zijn voldaan op grond van het feit dat de verzoeker een familieband heeft met een persoon die het slachtoffer is geweest van daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van richtlijn 2011/95, die terecht voor vervolging vreest om de redenen van artikel 2, onder d), van deze richtlijn. Daartoe volstaat voor een asielzoeker niet dat hij ter staving van zijn eigen verzoek de vervolging van een gezinslid aanvoert; doch de vluchtelingenstatus moet echter wel worden toegekend aan het gezinslid van een vluchteling die deze status heeft aangevraagd indien, op grond van het onderzoek van diens individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden, en tegen de achtergrond van alle relevante feiten met name wat betreft de actuele situatie in het land van herkomst en de modus operandi van de actoren van vervolging(22), blijkt dat hij als gevolg van deze gezinsband zelf een gegronde vrees heeft om op zijn beurt te worden vervolgd, en er geen redenen zijn om hem van deze status uit te sluiten(23). In dergelijke omstandigheden is het door artikel 9, lid 3, van richtlijn 2011/95 vereiste verband tussen de daden en de gronden van vervolging – indirect – verzekerd met betrekking tot de redenen die aan de vervolging van het gezinslid van de verzoeker ten grondslag liggen.

33. Zoals de verwijzende rechter heeft opgemerkt, is deze situatie uitdrukkelijk bedoeld in overweging 36 van richtlijn 2011/95, waar staat te lezen: „Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”(24) Het risico dat een dergelijk risico van blootstelling aan vervolging zich verwezenlijkt, is volgens de Uniewetgever dus aanzienlijk.”

Gezinseenheid beschermen als regel kan worden teruggevonden in het VN-Handboek van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen⁴, en wel op 2 plaatsen. Enerzijds stelt § 43 dat iemand een vluchteling kan zijn en een persoonlijke vrees voor vervolging hebben omwille van de vervolging ondergaan door kennissen of familieleden. Anderzijds omwille van het beginsel van de eenheid van het gezin, dat uitgelegd wordt in paragrafen 181 tot en met 188.

De paragrafen 181 tot en met 188 bepalen, samengevat, het volgende: De mensenrechtenverdragen beogen de bescherming van de eenheid van het gezin. De Slotakte van de Conferentie die het Vluchtelingenverdrag heeft aangenomen beveelt de regeringen aan de nodige maatregelen te nemen voor de bescherming van het gezin van de vluchteling en meer bepaald om de eenheid van het gezin te waarborgen in geval van erkenning van het gezinshoofd en ook de bescherming van de minderjarigen te verzekeren, met name de alleenstaande minderjarigen en de jonge meisjes, vooral m.b.t. de voogdij en de adoptie. Het Vluchtelingenverdrag heeft het beginsel van de eenheid van het gezin niet in de definitie van “vluchteling” opgenomen. Maar de aanbeveling in de Slotakte wordt door de meerderheid van de Staten nageleefd. Wanneer het gezinshoofd beantwoordt aan de criteria om te worden erkend als vluchteling, worden de gezinsleden ten laste ook erkend. Dit geldt minstens voor de echtgenoot en de minderjarige kinderen.

De vluchtelingenstatus van de dochter als bescherming hangt qua effectiviteit af van de internationale bescherming van verzoekster.

Het Hof van Justitie heeft na de Ahmedbekova rechtspraak nog verder verduidelijkt tot waar het recht op gezinseenheid bij verzoeken internationale bescherming strekt. Dit gebeurde in eerste instantie in HvJ 9 november 2021, C-91/20, LW t. Duitsland. Het Hof oordeelt dat de artikelen 3 en 23, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn zich niet verzetten tegen een bepaling van nationaal recht die een minderjarig kind van een erkende vluchteling op grond van een afgeleid recht en met het oog op de instandhouding van het gezin de vluchtelingenstatus toekent, ook wanneer het kind op het grondgebied van die lidstaat is geboren en via zijn andere ouder de nationaliteit heeft van een ander derde land waarin het geen risico op vervolging loopt, mits het kind niet onder een uitsluitingsgrond valt en het in die lidstaat niet op grond van zijn nationaliteit of een ander kenmerk van zijn personeel statuut recht heeft op een betere behandeling dan die welke voortvloeit uit de erkenning van de vluchtelingenstatus. In dit verband is het niet relevant of het mogelijk is en redelijkerwijs kan worden verlangd dat het kind en zijn ouders zich in dat ander derde land vestigen.

Het Hof stelt dat de automatische toekenning, krachtens het nationale recht, van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden van een erkende vluchteling, niet a priori verstoken blijft van elk verband met de logica van de internationale bescherming (punt 41 van het arrest). De opstellers van het Verdrag van Genève, door in de Slotakte van de Conferentie van Gevolmachtigden van de VN te benadrukken dat de “eenheid van het gezin een wezenlijk recht van de vluchteling is” en door de staten aan te bevelen “de nodige maatregelen te nemen voor de bescherming van het gezin van de vluchteling, in het bijzonder teneinde de handhaving van de eenheid van het gezin van de vluchteling te verzekeren”, hebben immers een nauw verband gelegd tussen dergelijke maatregelen en de logica van de internationale bescherming. Het bestaan van dit verband is overigens herhaaldelijk bevestigd door de organen van het UNHCR (punt 42). Bovendien erkent de richtlijn zelf het bestaan van dit verband door in artikel 23, lid 1 ervan in algemene bewoordingen voor te schrijven dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat het gezin van de erkende vluchteling in stand wordt gehouden (punt 43). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de automatische uitbreiding, op grond van een afgeleid recht, van de vluchtelingenstatus tot het minderjarig kind van een erkende vluchteling, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (punt 44). In punten 56 en 57 verwijst het Hof naar het commentaar van het UNHCR (“waarvan de documenten bijzonder relevant zijn gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent”) m.b.t. artikel 23, dat “aan gezinsleden dezelfde status moet worden toegekend als aan de hoofdaanvrager (afgeleide status)”, en het UNHCR verwijst naar voornoemde Slotakte, terwijl de meeste lidstaten van de Europese Unie in een afgeleide status voor gezinsleden van vluchtelingen voorzien.

In verzoekers geval lijkt het onnodig om zijn vrees bij terugkeer naar Somalië te scheiden van de vrees van zijn dochter.

Verzoeker wil zijn dochter te beschermen, het daarmee samenhangende verblijf in het Westen (terwijl men in Somalië weet dat FGM in het Westen verboden is), het feit dat zijn vrouw hier bescherming geniet en terug kan of wil, maakt dat verzoeker ingaat tegen de sociale en religieuze conventies in Somalië en stelt hem bloot aan een vervolgingsrisico. Bovendien kan dit vervolgingsrisico niet los worden gezien van de eerdere vervolging die zij ondergaan heeft, gezien deze deel uitmaakt van het beperken van de vrouwelijke autonomie en het gebrek aan bescherming daartegen.

Maar ook voor verzoekers vrouw en zonen en hun internationale bescherming gaat op dat verzoeker op basis van gezinseenheid ook van dezelfde bescherming zou moeten kunnen genieten omdat de kans erg groot is dat verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde personen zelf wordt bedreigd met ernstige schade. Zoals is beklemtoond in overweging 36 van richtlijn 2011/95, lopen in dit verband gezinsleden van een bedreigde persoon in de regel het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden (HvJ, Ahmedbekova, punt 50).

L. Denys⁶ wijst erop dat het Unierecht ondergeschikt is aan het internationaal vluchtelingenrecht, wat betreft de toepassing van gezinseenheid:

“In het algemeen, en ongeacht de toepassing van het beginsel van eenheid van het gezin, is dat evenwel onjuist. Om te beginnen bepaalt artikel 78, lid 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) dat de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel ontwikkelt: “Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.” Verder stelt artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU dat “Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen ...” Ten slotte stelt overweging 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn dat het verdrag en het protocol “vormen de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen”. Het Vluchtelingenverdrag primeert bijgevolg op het Unierecht en het Unierecht moet in overeenstemming zijn met het Vluchtelingenverdrag. Een gebrek aan overeenstemming schendt artikel 78, lid 1 VWEU en afgeleid recht (het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel of GEAS) moet in overeenstemming met het

Vluchtelingenverdrag worden geïnterpreteerd⁶⁴. Dit werd herhaaldelijk bevestigd door het Hof van Justitie zelf⁶⁵. Het Vluchtelingenverdrag geldt als ondergrens voor de toepassing van het Unierecht⁶⁶. Meer in het algemeen dient het Unierecht in overeenstemming te zijn met het internationaal vluchtelingenrecht, waarvan het Vluchtelingenverdrag uit 1951 slechts de meest bekende tekst vormt.

d) Is het beginsel van de eenheid van het gezin internationaal gewoonterecht?

Er wordt aanvaard dat de eenheid van het gezin een regel van internationaal gewoonterecht uitmaakt die met zich meebrengt dat gezinsleden het recht hebben om met mekaar samen te leven, als uitdrukking van een recht op gezinshereniging⁶⁷. Maar bestaat zulke regel van internationaal gewoonterecht ook in het internationaal vluchtelingenrecht? Het komt er bijgevolg niet op aan te weten of uit het Unierecht een regel afgeleid kan worden op grond waarvan een familielid van een erkende vluchteling zelf ook deze status kan verkrijgen, ook al beantwoordt het familielid zelf niet aan de definitie van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Integendeel moet worden nagegaan of dit kan worden afgeleid uit het internationaal vluchtelingenrecht. De voornoemde arresten van de algemene vergadering van de RvV over de eenheid van het gezin negeren deze vraag, door te stellen dat “aucune norme juridiquement contraignante n'impose à l'Etat belge d'accorder une protection internationale à une personne au seul motif qu'elle appartient à la famille d'un bénéficiaire d'une telle protection”. Zoals al gezegd, maakt het beginsel “eenheid van het gezin” geen deel uit van het Vluchtelingenverdrag zelf, maar van een aanbeveling in de Slotakte van de Conferentie die het Vluchtelingenverdrag heeft aangenomen. Het beginsel is dus geen verdragsrecht. Maar naast het verdragsrecht maakt ook het gewoonterecht een bron van het volkenrecht uit. Er dient dan ook onderzocht te worden of het beginsel internationaal gewoonterecht uitmaakt. De vorming van een gewoonterechtelijke regel vereist 2 constitutieve elementen, nl. een objectief of materieel element, een statenpraktijk en een subjectief of psychologisch element, een opinio iuris, nl. de overtuiging van de Staten dat deze praktijk een verplichtend karakter heeft⁶⁸. Inzake het vluchtelingenrecht bestaat er onzekerheid over welke praktijken gewoonterecht uitmaken, maar in andere takken van het volkenrecht die van invloed zijn op het vluchtelingenrecht speelt gewoonterecht een betekenisvolle rol, zoals het verbod van volkerenmoord, willekeurige vrijheidsberoving, rassendiscriminatie, foltering, het recht om elk land te verlaten enz.⁶⁹.

In verband met het beginsel “eenheid van het gezin” kan inzake de statenpraktijk en de opinio iuris het volgende worden opgemerkt⁷⁰:

- de teksten van het GEAS zelf kunnen leiden tot de toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin. Zo bepaalt artikel 7, lid 2 van de Herschikte Procedurerichtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 dat een “verzoeker een verzoek kan doen namens de personen die te zijnen laste komen”, met inbegrip van “meerderjarigen die ten laste van de verzoeker komen”. Op grond van artikel 11, lid 3 van die richtlijn, “voor de toepassing van artikel 7, lid 2, en telkens wanneer het verzoek op dezelfde gronden gebaseerd is, kunnen de lidstaten een beslissing nemen die geldt voor alle personen die ten laste van de verzoeker komen ...”. Dat wil bijgevolg zeggen dat meerderjarige personen die ten laste zijn van de vluchteling, de lidstaat verplichten om hen ook die status te verlenen, wat leidt tot de toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin⁷¹. Anderzijds, wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en tot verblijf is toegelaten in een lidstaat, is deze lidstaat op grond van artikel 9 van Verordening (EU) 604/2013 van 26 juni 2013 (Dublin III) verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Dat kan zelfs gaan om personen “ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd”. Wanneer het verzoek van het familielid van een vluchteling moet worden onderzocht in de lidstaat van deze laatste, kan dat niet anders worden begrepen als een toepassing van het beginsel “eenheid van het gezin”. Weliswaar zegt artikel 9 niet uitdrukkelijk dat het familielid eveneens als vluchteling moet worden erkend, maar dat is ook niet de taak van Dublin III. En als het verzoek van het familielid in de lidstaat van de erkende vluchteling moet worden behandeld, is het toch niet om het beginsel van de eenheid van het gezin uit te sluiten of er geen belang aan te hechten?;

- een gewoonterechtsregel kan ook regionaal zijn, d.w.z. beperkt tot een bepaald werelddeel⁷². Naast de regels, in het GEAS vastgelegd, kan in dit verband ook worden verwezen naar een Resolutie van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa van 11 oktober 2018, waarin in punt 5 bepaald wordt dat “Les personnes fuyant la persécution ou la guerre ont droit à une protection internationale et les membres de leur famille dont ils ont été séparés ont droit à la même protection, en vertu de la Convention de Genève de 1951 des Nations Unies au statut des réfugiés. Les Etats devraient donc accorder avec cohérence l'octroi du statut de réfugié aux membres d'une même famille et ainsi garantir la protection de la vie familiale ...”⁷³;

- het Executive Committee of the High Commissioner's Program van de VN heeft “Conclusions on the International Protection of Refugees”, afgekort tot EXCOM Conclusions, opgesteld⁷⁴. Deze conclusies worden bij consensus aangenomen door de vertegenwoordigers van de Staten. Ze maken dus deel uit van de statenpraktijk en worden vaak aangehaald in nationale en internationale rechtspraak m.b.t.

vluchtelingen. Ze maken een interpretatie uit van het Vluchtelingenverdrag in de zin van artikel 31, lid 3, b) van het Weens Verdrag^{75,76}. Op 21 oktober 1981 werd Conclusie nr. 24 over de gezinshereniging aangenomen. In punt 8 wordt gesteld: “Pour promouvoir l’intégration rapide des familles de réfugiés dans le pays d’installation, les proches parents venus rejoindre un réfugié doivent bénéficier, en principe, du même statut juridique et des mêmes avantages que le chef de famille qui a été reconnu officiellement comme réfugié.” Op 13 oktober 1999 werd Conclusie nr. 88 over de bescherming van het gezin van de vluchteling aangenomen, waarin wordt gesteld: “b) Souligne la nécessité de protéger l’unité de la famille du réfugié, notamment par le biais de : (...) iii) dispositions et/ou pratiques selon lesquelles lorsque le demandeur principal se voit reconnaître le statut de réfugié, les autres membres de la cellule familiale se voient normalement reconnaître le même statut ...” ⁷⁷;

- op grond van artikel 38, lid 1, d. van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof⁷⁸ kunnen aanwijzingen van het bestaan van een gewoonterechtsregel worden gevonden in “rechterlijke beslissingen”. Naast het feit dat de VBV en de RvV tot 2014 het beginsel van de eenheid van het gezin in hun beslissingen als vaste rechtspraak hebben toegepast, kan er naar het volgende worden verwezen. Zo heeft het Comité voor de rechten van het kind op 25 januari 2018, m.b.t. een zaak van vrouwenbesnijdenis, verwezen naar een gezamenlijke aanbeveling van het Comité voor de uitbanning van discriminatie tegen vrouwen en het Comité voor de rechten van het kind “that the legislation and policies relating to immigration and asylum should recognize the risk of being subjected to harmful practices or being persecuted as a result of such practices as a ground for granting asylum and that consideration should also be given to providing protection to a relative who may be accompanying the girl or woman” ⁷⁹. In zijn conclusie bij het arrest-Ahmedbekova⁸⁰ verwees advocaat-generaal Mengozzi naar de Slotakte, waarin het “essentiële recht” van de vluchteling op eenheid van het gezin uitdrukkelijk werd erkend. Hij verwees ook naar verscheidene andere akten o.a. van het UNHCR. Zoals reeds supra vermeld, verwees het Hof van Justitie in zijn arrest C-91/20, in punt 42 naar de Slotakte, in punt 56 naar het UNHCR, “waarvan de documenten bijzonder relevant zijn, gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan het UNHCR toekent” en in punt 57 naar diens commentaar op de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, dat “aan gezinsleden dezelfde status moet worden toegekend als aan de hoofdaanvrager (afgeleide status)”, en terwijl volgens het UNHCR de meeste (lid) staten in een afgeleide status voorzien;

- op grond van voornoemd artikel 38, lid 1, d. kan een gewoonterechtsregel ook worden gevonden in de “opvattingen van de meest bevoegde schrijvers der verschillende naties”. Zo schrijven Spijkerboer en Vermeulen dat “op grond van de statenpraktijk concludeerde Grahl-Madsen in 1966 dat sprake was van ‘a customarily established rule, of legal character, that the members of the immediate family of a refugee as defined in Article 1 of the Refugee Convention (...) are entitled to refugee status, subject to certain provisos”

Verzoekers zonen en dochter kregen allen internationale bescherming van verwerende partij. Zoals hierboven uiteengezet is dit volgens de Ahmedbekova rechtspraak een ernstige aanwijzing dat ook verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Bij de behandeling van een volgend verzoek, stelt het Hof van Justitie dat deze in twee stappen moeten worden behandeld. In de eerste plaats moet worden nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, en pas in de tweede fase worden deze ten gronde onderzocht (HvJ, C-921/19, 10 juni 2021, §34).

In de ontvankelijkheidsfase moet vooreerst worden nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn. Als deze nieuwe elementen aanwezig zijn, moet worden nagegaan of deze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus (§36-37).

Het Hof besluit:

“50. Hieruit volgt dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

51. Een andere uitlegging van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32, volgens welke de beslissingsautoriteit reeds in de fase van toetsing van het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen ter staving van het volgende verzoek overgaat tot een beoordeling van die elementen en bevindingen, zou niet alleen leiden tot verwarring van de verschillende fasen 13

van de behandelingsprocedure van een dergelijk verzoek, maar zou ook indruisen tegen de doelstelling van richtlijn 2013/32 om verzoeken om internationale bescherming zo spoedig mogelijk te behandelen. [...]

62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de

overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.” Dat verzoeker enerzijds prima facie nood zou hebben aan internationale bescherming op grond van de Ahmedbekova rechtspraak, maar er anderzijds volgens verwerende partij geen nieuwe elementen voorhanden zouden zijn die de kans aanzienlijk groter zouden maken dat ook verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, valt onmogelijk vol te houden.

Verwerende partij schendt alle bovenstaande bepalingen.

Indien Uw Raad meent dat verzoekers nood aan internationale bescherming t.o.v. de regio waar hij is opgegroeid dient te worden beoordeeld eerder dan de regio waar zijn vrouw en kinderen naar geacht worden terug te keren in geval van terugkeer, dan meent verzoeker dat hier een duidelijke wettelijke bepaling voor moet zijn. Verzoeker meent dat bij gebrek aan een dergelijke bepaling, de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie dient te worden gesteld:

“1. Dienen artikel 2, f van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn zo gelezen te worden dat het betrokken gebied waar verzoeker naar geacht wordt te moeten terugkeren uitsluitend het gebied kan zijn waar de verzoeker het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, of is het betrokken gebied, gelet op de gezinseenheid en het hoger belang van de betrokken kinderen, het gebied waar de verzoeker zijn gezinsleden naar geacht worden terug te keren?

2. Dient het betrokken gebied waar een verzoeker naar geacht wordt terug te keren en ten opzichte waarvan de nood aan bescherming wordt beoordeeld, bepaald te worden met toepassing van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn?

3. Houdt de vaststelling dat de gezinsleden van een persoon met internationale bescherming in de regel ook een risico op vervolging of ernstige schade lopen, in toepassing van overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn en punt 50 van het arrest C-652/16 van het Hof van Justitie, een nieuw element in dat de kans aanzienlijk vergroot dat de verzoeker als een dusdanig gezinslid zelf nood heeft aan internationale bescherming, in toepassing van artikel 40 van de Procedurerichtlijn?”

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 12 januari 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van de veiligheidssituatie, worden volgende rapporten genoemd:

- UNHCR, International protection considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia, van september 2022;
- EUAA Country Guidance: Somalia, van augustus 2023;
- EUAA Country of Origin Information Report: Somalia security situation, van februari 2023;
- EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – security situation update, van 17 mei 2023;
- COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023.

4. De beoordeling

4.1. Voorafgaand

4.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel

39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de

betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.*

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Halgan, in de provincie Hiiraan. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Uw tweede verzoek, waarbij u verklaarde sinds uw kindertijd in Somaliland te hebben gewoond, werd niet ontvankelijk verklaard aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtmotieven. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers uit Somaliland geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. U diende geen beroep in. Inzake uw derde verzoek werd vastgesteld dat u afstand had gedaan van dit verzoek. Uw vierde verzoek, waarbij u zich vasthield aan uw eerdere verklaringen, werd niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in. Uw vijfde verzoek, waarbij u zich wederom vasthield aan uw eerdere verklaringen, werd niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval, is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit de verklaringen over uw herkomst en het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet, met name dat uw zus u vertelde dat u uw problemen in Somalië nog steeds actueel zijn en het niet veilig is om terug te keren, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20). Het gegeven dat u naar

aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”

Deze overwegingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker deze overwegingen ook volstrekt onbesproken laat, zodat hij de gedane beoordeling ook niet aan het wankelen brengt.

4.2.3. Wat betreft de beschermingsstatuten van zijn kinderen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Wat betreft uw vraag om erkend te worden samen met uw kinderen – waarvan er drie subsidiaire bescherming en eentje de vluchtelingenstatus ontvangen hebben – dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u de ouder bent van kinderen met een vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus geen gevolg heeft voor uw eigen verzoek om internationale bescherming (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 19). De door u voorgelegde documenten (een getuigschrift van gezinssamenstelling, en een vluchtelingenattest en de toekenningen subsidiaire bescherming van uw kinderen) kunnen dan ook niets wijzigen aan deze beslissing. Hoe dan ook staat het u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie”*

4.2.4. Verzoeker erkent dat hij niet automatisch een beschermingsstatuut hoeft te verkrijgen, enkel en alleen omdat zijn dochter als vluchteling werd erkend. Hij benadrukt echter dat de loutere verwantschap met zijn dochter er wel voor zorgt dat hij eveneens kwetsbaar is voor daden van vervolging. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het principe van de gezinseenheid, evenals naar artikel 36 van de Kwalificatierichtlijn en het arrest Ahmedbekova van het Hof van Justitie.

4.2.5. De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Dit blijkt tevens uit het door verzoeker geciteerde arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt. Verzoeker gaat nog in op het arrest LW. t. Duitsland van 9 november 2021, C-91/20, waarin werd geoordeeld dat de artikelen 3 en 23, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn zich niet verzetten tegen het bestaan van gunstigere nationale bepalingen, die aan het minderjarige kind van een onderdaan van een derde land aan wie de vluchtelingenstatus is toegekend op grond van de bij deze richtlijn ingevoerde regeling, op grond van een afgeleid recht en met het oog op de instandhouding van het gezin de vluchtelingenstatus toekent, en dit ook wanneer het kind op het grondgebied van die lidstaat is geboren en via zijn andere ouder de nationaliteit heeft van een ander derde land waarin het geen risico op vervolging loopt. Hierbij dient echter te worden benadrukt dat het Hof van Justitie in de voormelde arresten van 23 november 2023 heeft gesteld dat dergelijke meer gunstige nationale bepalingen, slechts een mogelijkheid betreffen voor de lidstaten, *“waarvan de Belgische wetgever geen gebruik heeft gemaakt ten aanzien van gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet die zelf*

niet voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van die bescherming” (zie punten 21-22 van voormelde arresten). De Raad stelt dan ook vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU, noch enige andere interne of internationale rechtsnorm die door verzoeker wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Waar verzoeker nog informatie toevoegt van het VN-Handboek van het Hoog Commissariaat van met betrekking tot de eenheid van gezin, merkt de Raad op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Ook de verwijzing naar een bijdrage in een rechtskundig tijdschrift, waarin aanwijzingen worden aangereikt om het beginsel van gezinseenheid te beschouwen als internationaal gewoonterecht, kan niet volstaan om aan te tonen dat de commissaris-generaal of de Raad verplicht zouden zijn verzoeker hetzelfde beschermingsstatuut als zijn kinderen toe te kennen, teneinde de gezinseenheid te vrijwaren. Zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven, staat het verzoeker vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.

4.2.6. Verzoeker stelt weliswaar terecht dat het Hof van Justitie in zijn arrest Admedbekov(a) de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat het voorgaande niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker nalaat aannemelijk te maken waarom hij door zijn verwantschap aan zijn als vluchteling erkende dochter tevens kwetsbaar zou zijn voor daden van vervolging. Verzoekers minderjarige dochter werd als vluchteling erkend omwille van een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV). Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat hij *“ingaat tegen de sociale en religieuze conventies in Somalië”* en zich zodoende blootstelt aan een vervolgingsvrees, omdat hij zijn dochter wilt beschermen tegen VGV, omdat hij in het Westen verbleven heeft, alwaar men in Somalië weet dat VGV verboden is en omdat zijn vrouw hier bescherming geniet. De Raad merkt echter op dat verzoeker van dergelijke vrees geen melding heeft gemaakt naar aanleiding van zijn gehoor voor zijn vijfde volgend verzoek. Hij verklaarde dat hij wenst erkend te worden in navolging van zijn kinderen, omdat hij voor hen wil kunnen werken en zorgen en omdat hij samen met zijn vrouw zijn kinderen wilt grootbrengen (zie AD, “verklaring volgend verzoek”, vraag 17 en 19). Evenwel maakte hij op geen enkele wijze melding van een vrees bij terugkeer, omwille van het gegeven dat hij zijn dochter wilt beschermen tegen VGV en omwille van zijn verblijf in een land alwaar VGV verboden is. Ook in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft verzoeker geen melding gemaakt van voormelde vrees. Verzoeker heeft nochtans reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming in België ingediend – huidig verzoek is zijn zesde verzoek – zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich bewust is van de noodzaak om alle elementen van zijn zaak kenbaar te maken. In de “verklaring volgend verzoek” wordt ook aangegeven dat het essentieel is dat verzoeker alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming aanbrengt. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker de thans opgeworpen vervolgingsvrees zou hebben aangebracht naar aanleiding van zijn gehoor, *quod non in casu*. Het louter in het verzoekschrift poneren van een vrees omdat hij *“ingaat tegen de sociale en religieuze conventies in Somalië”*, zonder deze vrees evenwel op enige wijze verder te individualiseren en te concretiseren, kan niet volstaan om een vervolgingsvrees aannemelijk te maken. Deze nieuwe grond voor het verlenen van internationale bescherming, die betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan voor de vaststelling van huidige bestreden beslissing en die slechts voor het eerst worden aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, worden *in casu* op een niet voldoende concrete wijze ingediend om naar behoren te worden onderzocht, zodat de Raad er niet toe gehouden is deze te beoordelen (zie HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 103).

4.2.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, brengt verzoeker geen elementen aan, die toelaten vast te stellen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.8. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij

terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict en de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In het arrest “Elgafaji” heeft het Hof van Justitie verder een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30) en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 39).

Het criterium dat het aantal slachtoffers dat reeds is vastgesteld een bepaalde drempel bereikt ten opzichte van de gehele bevolking in het betrokken gebied kan volgens het Hof stellig relevant zijn om uit te maken of er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N, pt. 31), maar dit kan anderzijds niet het enige criterium zijn. Met name het ontbreken van een dergelijke vaststelling kan op zich niet volstaan om het risico van een dergelijke bedreiging in de zin van deze bepaling systematisch en onder alle omstandigheden uit te sluiten (pt. 33). Verder oordeelde het Hof dat het begrip *“ernstige en individuele bedreiging”* tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd en dat alle relevante omstandigheden van het concrete geval, met name die welke de situatie in het land van herkomst van de verzoeker kenmerken, globaal in aanmerking moeten worden genomen (pt. 39 en 40). Daarbij kan volgens het Hof ook rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten, de duur van het conflict, de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N, pt. 43, zie ook HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, pt. 40).

Hieruit volgt dat artikel 15 van de Richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat zowel de omstandigheden die verband houden met de algemene situatie in het land van herkomst, met name het algemene niveau van geweld en onveiligheid in dat land, als die welke verband houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, elementen kunnen vormen die relevant zijn voor de beoordeling van elk verzoek om subsidiaire bescherming door de bevoegde nationale autoriteit, ongeacht welk specifiek soort ernstige schade in de zin van dat artikel 15 wordt beoordeeld. De bevoegde autoriteit moet rekening kunnen houden met andere elementen betreffende de individuele status en persoonlijke situatie van de verzoeker dan de enkele omstandigheid dat hij afkomstig is uit een gebied van een bepaald land waar zich *“the most extreme cases of general violence”* voordoen in de zin van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008, “N.A. tegen Verenigd Koninkrijk” (HvJ, 9 november 2023, C-125/22, X, Y, hun zes minderjarige kinderen tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, pt. 43 en 69).

2.4.9. De Raad betwist niet dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich evenwel niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker en op de beoordeling of verzoeker in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Somaliland, alwaar hij reeds sinds zijn tweede levensjaar verblijft. De commissaris-generaal heeft de veiligheidssituatie in het herkomstland ook reeds sinds het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker beoordeeld ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoeker heeft hier nooit bezwaar tegen geuit, noch naar aanleiding van een beroepsprocedure bij de Raad, noch naar aanleiding van de daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming.

2.4.10. Wat betreft de evaluatie van de veiligheidssituatie, kan worden verwezen naar de door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 12 januari 2024 gedane beoordeling van de veiligheidssituatie in de regio Wogooyi Galbeed in Somaliland. De commissaris-generaal stelde, onder verwijzing naar de objectieve landeninformatie zoals opgesomd in punt 3.1., als volgt:

“Gezien verzoekende partij haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Barbera, behorend tot de regio Wogoyi Galbeed, Somaliland, te worden beoordeeld.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklearde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jecllo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreeerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse

veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld.

De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

4.2.11. Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de commissaris-generaal bij. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen inhoudelijke kritiek voert op de gedane veiligheidsevaluatie en ook geen landeninformatie aandraagt die de gedane beoordeling kan doorprikken. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker, die afkomstig is uit de regio Wogooyi Galbeed in Somaliland, de daadwerkelijke bestemming in geval van terugkeer, geen reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2.12. Verzoeker kan niet overtuigen in zijn betoog dat de regio waarnaar hij zou moeten terugkeren de regio “[zou] kunnen zijn” waar hij is geboren, met name Hiraan. Verzoeker verklaart weliswaar in Hiraan te zijn geboren, doch hij heeft hier sinds zijn tweede levensjaar niet meer heeft verbleven. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker niet meer doet dan de hypothese vooropstellen dat Hiraan een relevantie regio “zou kunnen zijn”, doch dat hij geenszins *in concreto* onderbouwt of aannemelijk maakt waarom Hiraan in de gegeven omstandigheden effectief moet worden beschouwd als zijn daadwerkelijke bestemming in geval van terugkeer. Evenmin kan verzoeker overtuigen dat de regio waarnaar hij zou moeten terugkeren de regio “[zou] kunnen zijn” waar zijn vrouw en kinderen van afkomstig zijn, met name Gedo. Verzoeker gaat er met zijn betoog, dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat als zijn vrouw en kinderen terugkeren naar Somalië dit naar Gedo zou zijn, zodat er niet kan worden ingezien waarom iemand die instaat voor de bescherming van zijn vrouw en kinderen zich zou begeven naar een andere plaats in Somalië, volstrekt aan voorbij dat zijn kinderen en de moeder van zijn kinderen alhier internationale bescherming genieten. Er wordt geenszins van verzoekers kinderen en diens moeder verwacht dat zij zouden terugkeren naar Gedo. De commissaris-generaal heeft, integendeel, middels de erkenning van de vluchtelingenstatus voor verzoekers dochter en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoekers zoons en de moeder van zijn kinderen, erkend dat zij niet naar Somalië kunnen terugkeren. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk de hypothetische terugkeer van zijn gezinsleden – die geenszins aan de orde is – aangrijpen als reden waarom het risico op ernstige schade in zijn geval zou dienen te worden beoordeeld ten opzichte van de veiligheidssituatie in Gebo. Hij kan zich om deze reden ook niet baseren op het hoger belang van het kind, stellende dat zijn dochter bescherming nodig heeft in de hypothese van terugkeer naar Somalië, wil ze beschermd worden tegen het risico op VGV. De Raad benadrukt andermaal dat verzoekers

kinderen een beschermingsstatuut genieten in België, zodat er van een terugkeer naar Somalië geen sprake is.

4.2.13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

4.3. De Raad benadrukt finaal dat het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of verzoeker internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het is aan verzoeker om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

4.4. Rekening houdend met wat voorafgaat, ziet de Raad geen reden om in te gaan op de door verzoeker geopperde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie. De Raad wijst er in deze ook op dat krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is hij niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES